

II

(Előkészítő jogi aktusok)

EURÓPAI GAZDASÁGI ÉS SZOCIÁLIS BIZOTTSÁG

421. PLENÁRIS ÜLÉS 2005. OKTÓBER 26-27-ÉN

Európai Gazdasági és Szociális Bizottság vélemény Tárgy: „Zöld könyv – Öröklés és végrendelet”

COM(2005) 65 final

(2006/C 28/01)

2005. március 1-jén az Európai Bizottság úgy határozott, hogy az Európai Közösséget létrehozó szerződés 262. cikké alapján kikéri az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményét a következő tárgyban: „Zöld könyv – Öröklés és végrendelet”

A bizottsági munka előkészítésével megbízott „Egységes piac, termelés és fogyasztás” szekció 2005. szeptember 21-én fogadta el véleményét. (Előadó: Daniel RETUREAU).

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság 2005. október 26-27-én tartott, 421. plenáris ülésén (az október 26-i ülésnapon) 118 szavazattal, 2 tartózkodás mellett elfogadta a következő véleményt:

1. Az Európai Bizottság javaslatai

1.1 A 2001-es hágai programnak megfelelően az Európai Bizottság konzultatív zöld könyvet jelentetett meg, amely a problémakör egészét érintve ismerteti az öröklés és a végrendeletek nemzetközi aspektusait, úgy, mint:

- alkalmazandó jog,
- a jogi illetékesség kérdése, a bírósági iratok és határozatok kölcsönös elismerése,
- közigazgatási intézkedések, a közjegyzői és közigazgatási iratok és azok kölcsönös elismerése,
- az európai szintű egyszerűsítés lehetőségei: öröklési bizonyítványok; végrendeletek jegyzékbe vétele.

1.2 A transznacionális öröklési ügyekben a jogosultak különös nehézségekkel és akadályokkal szembesülnek, az egyes tagállamokban érvényes anyagi jog, az eljárási szabályok, és a kollíziós szabályok sokfélesége folytán.

1.3 A zöld könyv ezért alapvető szabályok, valamint az illetékességre, az alkalmazandó jogra, a jogi határozatokra, illetve a végrendeletekkel és az örökléssel kapcsolatos közigazgatási iratokra és határozatokra vonatkozó szabályok esetleges elfogadásának mérlegelését javasolja az egész Unióra kiterjedően, beleértve azon eseteket is, amikor öröklési ügyek esetén a nemzetköziség egy harmadik ország vonatkozásában jelenik meg.

2. Az EGSZB általános megjegyzései

2.1 Nemzetközi szinten a témával három, a végrendeletekhez és az örökléshez kapcsolódó Hágai Egyezmény, valamint egy, az öröklési vagyonkezelőket érintő egyezmény foglalkozik:

- A végrendeleti intézkedések szabályaival kapcsolatos kollíziókról szóló, 1961. október 5-én megkötött, 1964. január 5-én érvénybe lépett egyezmény. Aláíró felek: Németország, Ausztria, Belgium, Dánia, Spanyolország, Észtország, Finnország, Franciaország, Görögország, Luxemburg. Ez az egyezmény érvénybe lépett a következő tagállamokban is: Hollandia, Egyesült Királyság és Svédország (ratifikáció); Írország és Lengyelország (csatlakozás); és Szlovénia (a korábbi Jugoszlávia utódállamaként).
- Az öröklés nemzetközi közigazgatásával kapcsolatos 1973. október 2-án megkötött, 1993. július 1-jén érvénybe lépett egyezmény, mely a következő uniós tagállamokban lépett érvénybe: Portugália (ratifikáció), Szlovákia és Csehország (a korábbi Csehszlovákia utódállamaiként).
- A haláleset miatti öröklésre alkalmazandó jogszabályokkal kapcsolatos, 1989. augusztus 1-jén megkötött, jogerőre még nem emelkedett egyezmény, melyet egy tagállamban már ratifikáltak (Hollandia).

– Az öröklési vagyonekezelőkre és azok elismerésére alkalmazandó jogszabályokra vonatkozó, 1985. július 1-jén megkötött, 1992. január 1-jén életbe lépett egyezmény. Aláíró felek: Olaszország, Luxemburg. Ez az egyezmény érvénybe lépett a következő tagállamokban is: Hollandia, Egyesült Királyság (ratifikáció) és Málta (csatlakozás).

2.2 A nemzetközi végrendeletek alakiságára vonatkozó egyezményes jogról szóló UNIDROIT egyezményt 1973. október 26-án kötötték meg Washingtonban és 1978. február 9-én lépett érvénybe. Az egyezmény tagjai a következő országok: Belgium, Ciprus, (Csehszlovákia), Franciaország, (Vatikán), Olaszország, Egyesült Királyság, Szlovénia, valamint több harmadik ország, köztük az Amerikai Egyesült Államok és az Orosz Föderáció. Az egyezmény gondoskodik a nemzetközi jegyzékbe vételi rendszerről és a szükséges egységes nyomtatványról.

2.2.1 A következő uniós tagállamok tagjai az 1972-es, az Európa Tanács védnöksége alatt megkötött, de harmadik államok számára is nyitott bázeli egyezménynek, amely a végrendeletek jegyzékbe vételének rendszerével foglalkozik: Belgium, Ciprus, Spanyolország, Észtország, Franciaország, Olaszország, Litvánia, Luxemburg, Hollandia és Portugália.

2.3 Míg a hágai egyezmények a hatáskörökkel és az alkalmazandó jogszabályokkal foglalkoznak, addig az UNIDROIT egyezmények az anyagi joggal, a nemzetközi vonatkozású esetekben. Jelenleg csak a végrendeletek alakiságára vonatkozó nemzetközi rendelkezések és azok nemzetközi jegyzékbe vételében tekinthető jelentékenynek a ratifikációk és a csatlakozó államok száma.

2.4 Az anyag a tulajdonjog (mint alapvető emberi jog) átörökítésének egy különleges esetével foglalkozik, ez pedig az elhalálozás esetén fellépő helyzet. A hatáskörökkel, az alkalmazandó joggal és a nemzetközi öröklés kölcsönös elismerésével foglalkozó közösségi jogszabályoknak rendelet formájában kell megjelenniük.

2.5 A téma összetettsége miatt az Európai Bizottság célkitűzései és javaslatai ambiciózusak, de egyben – a számos magánszemélyt érintő belső piac igényeinek megfelelően – helytállóak és szükségszerűek is. A rendelet hatékonyságának biztosítása érdekében és minden olyan antinómia elkerülése érdekében, mely a tagállamok eltérő szabályozási rendszerei és határozatai közötti különbségekből adódhat, fel kellene venni a kollíziós szabályokról szóló részbe minél több olyan kérdést, melyek – úgy funkciójukat mint lényegüket tekintve – az öröklés kérdéskörébe tartoznak (például elkerülendő az olyan kérdések tárgyalása itt, melyek lényegüket tekintve a dologi jog rendelkezéseinek illetékességi körébe tartoznak).

2.6 A közösségi szabályozás gazdasági jelentősége tagadhatatlan, főként az Európán belül működő kis- és középvállalkozások működésének – a vállalkozó elhalálozása esetén is – folytonosságát biztosító átörökítést tekintve. Ez a kérdés ugyanakkor az európai foglalkoztatottság és versenyképesség szempontjából is jelentős.

2.7 Tervbe kellene venni a bizonyos tagállamokban érvényben lévő, a jövőben megnyíló hagyatéokra vonatkozó megállapodásokat, illetve az örökség egy részének különleges célból való felhasználását nem engedélyező jogszabályoknak a kiigazítását ezekben az országokban, azért, hogy azoknak a közösségi jog szintjére való emelése révén az anyagi jogot jobban lehessen harmonizálni és garantálni lehessen a vállalkozások, illetve kisgazdaságok folytonosságát, mivel azok több örökös közötti megosztásakor fennállna a felszámolás veszélye.

2.8 Az EGSZB, a jelenlegi nemzeti jogrendek között – bizonyos újabb tendenciák ellenére – fennálló jelentős különbségek miatt, és a fontos nemzetközi egyezmények kis számú ratifikációját figyelembe véve, osztja az Európai Bizottság azon véleményét, hogy jelenleg nem lehet kidolgozni egységes, az Unió minden tagállamában érvényes, nemzetközi végrendeletekre és öröklésre vonatkozó anyagi jogot. Egyetért a munka lényeges pontjaival és a javasolt prioritásokkal, mivel az ezeken a területeken történő előrelépés az érintett jogosultak, közjegyzők, közigazgatási dolgozók, bírák és jogi szakemberek számos gyakorlati nehézségét megoldaná.

2.8.1 Ugyanakkor a nemzetközi jog figyelembe vételével más lehetséges utak is járhatók, például a tagállamokat fel lehet kérni arra, hogy mérlegeljék bizonyos egyezmények ratifikációjának vagy csatlakozás útján való elfogadásának lehetőségét (végrendelet alakisága, alkalmazandó jog, nemzetközi végrendeletek, nemzeti és nemzetközi jegyzékbe vétel).

2.8.2 Az örökösödési és végrendelezési jogot a római-germán jog által érintett országokban hosszú ideig az örökösödésről alkotott meglehetősen túlhaladott szemléletmód jellemezte. Az érintett⁽¹⁾ örökségét úgy tekintették, mint a személynek egy fajta folytatását az örökösei által. Később az örökösödési jog egyre inkább a szerződések irányába fejlődött: Németország és Svájc után most Franciaországban is az örökösödési jog reformja zajlik, amely lehetővé teszi majd, hogy az öröktagyó, illetve az örökösök akarata jóval nagyobb mértékben érvényesülhessen az örökösödés szabályozása során, ideértve a vállalkozások folytonosságának megfelelőbb biztosítását is.

2.8.3 Azt az engedékenyebb szabályozást, amely lehetővé teszi az öröktagyó számára, hogy az örökségből indokolás nélkül kizárja bizonyos leszármazottait, egyre több bírálat éri – erre utal a peres ügyek számának jelentős emelkedése is.

2.8.4 Anélkül, hogy megszüntetnénk a különböző jogi rendszerek bizonyos történelmi és szociológiai sajátosságait, hosszú távon elképzelhető, hogy nagyobb mértékű harmonizáció, vagy legalábbis konvergenciák jönnek létre – megvalósulásukat felgyorsíthatja a közös európai végrendelet megalkotása, illetve a megfelelő mértékben nyitott és megengedő európai alkalmazandó jog – amelyek megkönnyítenék a végrendeletek és a nemzetközi érdekességgel rendelkező örökösödési szabályzat végrehajtását. A „*professio juris*”⁽²⁾ elve elfogadásának kérdésköre kapcsán érdemes lenne tanulmányozni azt a felvetést, hogy a jelentősebb közösségi rendelkezések egy vagy több nemzeti alkalmazandó jog alternatívájaként szolgálhatnak.

⁽¹⁾ A szóban forgó személy (az elhalálozott személy).

⁽²⁾ Az öröktagyó azon joga, hogy megválassza melyik jog alkalmazandó az örökléskor.

2.9 A Régiók Bizottsága kiemeli, hogy a Tanács 2003. november 27-i, a házassági és gondviselői joggal kapcsolatos határozatok jogköreire, elismerésére és végrehajtására vonatkozó, a 1347/2000/EK rendeletet hatályon kívül helyező 2201/2003/EK rendelete kiindulópontként szolgálhat. Különösen a 2201/2003 rendelet 21. cikke (3) bekezdése és 46. cikke jelentenek fontos forrást, legalábbis a családjogi precedensek segíthetnek néhány tervezett törvényi rendelkezés tartalmának meghatározásában ⁽³⁾).

2.10 Az EGSZB tehát üdvözli a zöld könyvet, és az általa felvetett kérdéseket alapvetőnek és sürgetőnek tartja. Az európai polgárok érdekeiből és szükségleteiből kiindulva, törekedni fog az EGSZB a felvetett kérdések megválaszolására, szem előtt tartva úgy az európai polgárok növekvő mobilitását, mint a múltban lezajlott jelentős migrációkat.

2.11 Helyénvaló lenne a végrendeletek alakiságára, a nemzetközi jogalkotói hatáskörre és az alkalmazandó jogot érintő jogösszeütközések megoldására, a végrendeletek jegyzékbe vételére, valamint a jogi és egyéb illetékes hatóságok határozatainak kölcsönös elismerésére, és a külföldi dokumentumok elismerését illető formalitásokra vonatkozó kérdésekkel indítani, mivel ezek olyan témák, amelyekre vannak precedensek az európai és a nemzetközi jogban.

2.12 Az EGSZB azon a véleményen van, hogy előnyösebb az, ha egy egységes rendszer (egységes örökösödési jog és egységes örökölt vagyonra vonatkozó rendtartás) jön létre az öröklési szabályozások sokfélesége helyett. Gyakorlati okok miatt azonban, bizonyos esetekben még kivételt kell tenni, például külföldi ingatlanok vagy ingóságok esetén (hajók, légi járművek, üzletek stb.).

2.13 A hagyatéki szerződések és az öröklési vagyonkezelők kérdése például nemzeti hatáskörben marad ⁽⁴⁾, viszont a következő kérdéseknek bele kell kerülniük a tervezett európai jogszabályokba: vitás vagy nem vitás örökösödési ügyekben a bírósági határozatok elismerése végrehajtvá nyilvánítási eljárás nélküli; a fennmaradó joghatóság; a döntések, illetve a nem bírósági, nyilvános, vagy magánjellegű hatósági iratok elismerése, vagy a nemzeti földhivatali nyilvántartásokba történő bejegyzése európai örökösödési bizonyítvány alapján.

3. A zöld könyv egyedi kérdéseivel kapcsolatos megjegyzések

3.1 A nemzetközi öröklés problémájának megoldásához nem lenne elegendő egy, az előzőekben idézett 2201 (2003) számúhoz hasonló, de örökösödési ügyekben alkalmazható rendelet. Az örökösödési ügyek nagy része ugyanis nem peres úton zajlik, és a felvetődött problémákat jogvita nélkül kell megoldani. Ezen felül néhány országban néha szükséges a bírói beavatkozás bizonyos kérdések kapcsán, anélkül, hogy jogvita során kéne eldönteni azokat.

⁽³⁾ HL L 338, 2003. december 23.

⁽⁴⁾ Az öröklési vagyonkezelőket számos kontinentális országban nem ismerik el. Ezen túlmenően vannak olyan országok, ahol a köteles rész vagy az örökgyótól életében kapott ajándékok közrendi kérdésnek számítanak. Ez pedig egyébként az örökösödési jog megkerülését célzó stratégiákat alkalmazók malmára hajtja a vizet, nevezetesen az olyan ingatlanok esetében, melyek ezekben az országokban találhatóak.

3.2 A közösségi jogi eszközzel megoldhatók kell, hogy legyenek az illetékes fórum vagy fórumok meghatározásával és a jogi döntések elismerésével kapcsolatos már említett problémák, de mérlegelni kell azt is, hogy milyen módon szabályozhatók az alábbi kérdések is:

- Végrendeleti öröklés: a végrendelet érvényességének feltételei (forma és tartalom, végrendeletképesi képesség, az önálló akarat korlátozása), a köteles rész intézménye, a szokásostól eltérő öröklés, örökösödési szerződések (engedélyezett vagy tiltott, a köteles rész intézménye, öröklési vagyonkezelők, örökösi minőség).
- Törvényes és végrendeleti öröklés: örökösi minőség és az örökrészek, a tulajdonközösségre, a felszámolásra és az örökség felosztására vonatkozó szabályok stb.
- Az ítéletek (és a nyilvános szintű esetleges kivételek) elismerésén kívül az öröklésre vonatkozó nem peres úton létrejött nem jogi természetű okiratok: végrendelet, közjegyző által kiállított jogi aktusok és más közigazgatási aktusok, valamint a bevont hatósági személyek és jogi szakértők nemzetközi joghatóságai.
- Nélkülözhetetlennek tűnik egy bizonyos fokú rugalmasság annak érdekében, hogy a jogi illetékességre vonatkozó kritériumok megfeleljenek a végrendeletkező által alkalmazni kívánt jognak, vagy esetleg annak a jognak, amelynek alkalmazására az örökösök számítanak (a végrendeletkező nemzetisége, szokásos tartózkodási helye, az elhalálozás helye, a végrendelet megírásának és letétbe helyezésének helye, a hely, ahol a vagyon legjelentősebb része található...).

3.3 Az EGSZB támogatja a hágai közösségi programot, amely egy „európai öröklési bizonyítvány” létrehozását, valamint a végrendeletek jegyzékbe vételét tervezi. A tagállamoknak meg kell határozniuk az említett bizonyítvány kiállítására jogosult hatóságot, valamint, amennyiben még nem létezik, központi nemzeti letétet kell létrehozniuk. Központi közösségi – vagy az Európa Tanács által használt értelemben európai – jegyzéket kell létrehozni (feltéve, hogy azokat az országokat, melyek még azt nem tették meg, felkérjük a bázeli egyezmény ratifikálására), és az ebben szereplő információkhoz hozzáférést kell biztosítani az alkalmazandó nemzeti jogszabályban meghatározott bírának, közjegyzőknek és más illetékes tisztviselőknek (legalább az örökgyótól és születési dátuma alapján kideríthető kell, hogy legyen, mely tagállamban, esetleg harmadik országban, mely időpontban és mely hatóságnál helyezték letétbe a végrendeletet, annak érdekében, hogy másolatot kérhessenek arról a szóban forgó nemzeti hatóságnál).

3.3.1 Az európai jegyzékbe vételi rendszernek minden körülmények között kompatibilisnek kell lennie a bázeli egyezményben és a washingtoni egyezményben meghatározott rendszerrel, számításba véve azt, hogy már több tagállam az említett egyezmények tagja, valamint azt, hogy a közösségi szabályozás terve a harmadik országokra is kiterjedő örökösödési ügyekre is vonatkozik majd.

3.4 Amennyiben az örökös minőség elismerése és örökség felszámolása és felosztása már megtörtént, az adminisztratív eljárások lehető legnagyobb mértékű egyszerűsítésére van szükség. Az EGSZB a helyi jog által törvényesnek elismert tisztviselők által kiállított iratok és dokumentumok kölcsönös elismerése, valamint a tulajdonjog, illetve a szóban forgó tulajdont terhelő szolgalmak, jelzálogjogok, harmadik személynek részben átengedett tulajdonjogok földhivatali nyilvántartásba való közvetlen bejegyzése (vagy az ingatlannal kapcsolatos jogok bejegyzésében illetékes hatóságok általi nyilvántartásba vétele) mellett száll síkra.

3.5 Az EGSZB felhívja az Európai Bizottság figyelmét azokra az adóügyi problémákra, amelyekkel egy – két vagy több ország területén – elhelyezkedő vagyon örökösei találják szembe magukat; szükséges a kettős adózás esetleges problémáinak elkerülése a teljes örökségre, illetőleg annak egyes részeire vonatkozóan, amely egyes öröklések estében elkobzásokhoz vezethet, vagy egyenlőtlenségeket eredményezhet az örökösök között, az általuk örökölt javak természetének függvényében. Összesíteni kellene a tagállamokban a nemzetközi öröklésre alkalmazott adóügyi rendelkezéseket annak érdekében, hogy azonosíthassuk közülük azokat, amelyek a hozzájuk tartozó adórendszer folytán vélhetőleg hatással vannak a hatókörükön kívüli vagyonra és értékekre is; fontos lenne rátájuk összehasonlítása és igazságos megoldások keresése az érintett országok számára. Az Európai Bizottság javasolhatja egy olyan egyezménytípus létrehozását is, melynek célja a kettős adózás elkerülése lenne a tagországokban nemzetközi öröklés esetén.

3.6 Szükség van-e a washingtoni egyezményben szereplő „nemzetközi végrendelet” mintájára „európai végrendeletre”, és gondoskodni kell-e a bázeli egyezményben előírt nyitott formában történő európai jegyzékbe vételen kívül nemzetközi jegyzékbe vételről is? Mindez a washingtoni és bázeli egyezmények nagyobb mértékű ratifikálásához vezethetne, és nagyobb garanciát jelentene a nemzetközi, nem csak tagállamokra, hanem harmadik országokra is kiterjedő végrendeleti öröklés jogosultjai részére. Az EGSZB azt javasolja az Európai Bizottság illetékes munkatársainak, hogy munkájuk során ezt a nyomvonalat kövessék, mivel ezek az egyezmények már ismertek a tagállamokban, amelyek vagy ratifikálták azokat, vagy közhivatalnokai és bíráik már szereztek tapasztalatokat az említett jogi szabályozásnak alávetett végrendeletekkel és bejegyzésekkel kapcsolatban.

3.7 Ha az előbbi feltevés valósággá válna, az európai végrendeletet az adott formában minden nemzeti jogrendszer elfogadná; az európai jognak valójában meg kellene tudni akadályozni azt, hogy pusztán formai kérdések miatt bukjon meg a végrendelező akarata tiszteletben tartásának általánosan elismert elve („favor testamenti”) az alkalmazandó jog által megengedett határokon belül.

3.8 Alapvető fontosságú egy külön közösségi szabályozás bevezetése annak érdekében, hogy ezek a jogszabályok minden öröklési ügyben – melyek mindig legalább kettő vagy több tagállam hatáskörébe tartoznak, esetleg még harmadik országokéba is, beleértve azokat is, melyek már nemzetközi egyezmények részes államai – garantálják a közösségi jog alkalmazását

(tehát a „különleges” közösségi jognak elsőbbsége van a nemzetközi joggal szemben).

4. Egyéb felmerült kérdések

4.1 A zöld könyv 39. alpontokkal kibővített fő kérdést tesz fel. Az EGSZB nem tudja mindegyiket megválaszolni ebben a kezdeti stádiumban, de azt ajánlja az Európai Bizottságnak, konzultáljon külön-külön minden egyes – a zöld könyv által felvetett – témában az illetékes jogi szakmai képviselői szervekkel.

4.2 Az EGSZB meglepődik azzal, hogy néhány lehetséges választ javasoljon néhány, általa különösen fontosnak ítélt kérdéssel kapcsolatban. Általános elv a hágai, valamint a bázeli és a washingtoni egyezményekkel való kompatibilitás, annak érdekében, hogy az európai szabályok a lehető legnagyobb mértékben össze legyenek hangolva a lehető legtöbb tagállam és harmadik ország számára elfogadható jogi konszenzus jövőbeni távlatában.

4.3 Az 1961-es hágai egyezményben a témához kapcsolódó, jogösszeütöközésekre vonatkozó végrendeleti rendelkezés formájában lefektetett kollíziós szabályokat meg kellene tartani, mivel olyan sokrétűek, hogy az esetek többségében indokolttá tennék ama törvény alkalmazását, melynek keretében a végrendelet létrejött.

4.4 Az európai kontinensen a közelmúltban végbement, vagy folyamatban lévő egyes reformok logikája szerint kivételes védelmet kell biztosítani a (kiskorú vagy nagykorú) cselekvőképtelen, illetve súlyosan fogyatékos örökösök számára, amennyiben az öröklés szerződésbe foglalásának, illetve az alkalmazandó jog örökösök általi kiválasztásának kiterjesztése a köteles rész intézményes szabályainak megváltozásához vezetne, vagy egyenlőtlenségeket okozna az örökösök között. Ez a nagyobb rugalmasság a végrendelező, illetve a jogutód számára nem kérdőjelezheti meg az örökösök említett csoportjára vonatkozó, az alkalmazandó jogszabályok valamelyikében fellelhető, lehető legnagyobb védelmet biztosító rendelkezéseket (lásd a zöld könyv 5. és 10. sz. kérdését).

4.5 Az öröklés az örökös vagy képviselője általi közigazgatási aktusait nem szabad a felelősség nélküli öröklés közvetett elfogadásának tekinteni azokban az országokban, amelyekben nem kell kötelezően kijelölni ügygondnokot.

4.6 Mérlegelni kell annak lehetőségét is, hogy az örökösök elfogadhasanak egy örökséget az örökséget terhelő követelések határain belül, és ezt tehessek egy olyan, örökösök közötti megegyezés vagy örökösödési szerződés révén, mely jogos esetekben (egy üzlet vagy mezőgazdasági üzem működtetésének folytatása, egy szellemi vagy fizikai fogyatékkal élő örökös számára juttatott előny) egyenlőtlen elosztásról rendelkezhet, vagy olyan megállapodás keretében, mely – olyan esetben, ha az alkalmazandó jog nem rendelkezik egyenlő bánásmódról – egyenlően osztja el az örökséget különböző házasságokból származó vagy törvénytelen gyermekek között, illetve lehetővé teszi az öröklési jog közvetlen átadását az örökös utódai számára, figyelembe véve a várható élettartam hosszabbodását.

4.7 Bizonyos keretek között azt is lehetővé kell tenni, hogy az örökhatályú megválaszthassa, hogy mely jog alkalmazandó az örökségre, például olyan esetekben, ha olyan államnak a jogát jelöli meg (több állampolgárság esetén ő dönthetné el, melyiket választhatja), melynek állampolgára vagy azét az államét, melyben állandó lakhelye van.

4.8 Végül az EGSZB úgy véli, hogy szükséges az Európai Bizottság illetékes munkatársai által már elkezdett összehasonlító munka nyomon követése és továbbvitele, valamint ennek rendszeres ismertetése az Európai Bizottság internetes oldalán és megfelelő számú nyelvre történő lefordítása ahhoz, hogy az általánosan hasznos legyen a jogi szakértők, közhivatalnokok, nemzetközi öröklési ügyekkel foglalkozó bírák és ügygondnokok számára. A szerkesztés során ügyelni kell arra, hogy a fejezetek összefoglalói érthetővé tegyék az általános elveket a nemzetközi vonatkozású végrendeletet megfogalmazni kívánó európai polgárok, illetve örökösök számára.

4.9 Az EGSZB érdeklődéssel várja azoknak a konzultációs folyamatoknak az eredményét, melyeket az Európai Bizottság már elindított, illetve azokat, melyek a jövőben kezdődnek el. Az EGSZB azt a reményét fejezi ki, hogy a véleményre való felkérést egy általános megközelítésen alapuló és konkrétabb jogalkotási javaslatokat tartalmazó szöveg elkészülte után kapja meg, illetve azt tervezi, hogy a javaslatokat részletekbe menően fogja megvizsgálni, mivel azon az állásponton van, hogy a végrendeletek és öröklés az uniós polgárok számára igen jelentős kérdésnek számít. Nem szabad családost okozni a polgároknak, akik a formalitások egyszerűsítését, nagyobb jog- és adóbiztonságot, valamint nemzetközi örökösödési ügyekben a lehető legnagyobb gyorsaság biztosítását várják el a közösségi irányelvtől, függetlenül attól, hogy az magánembereket vagy vállalkozásokat érint, mezőgazdasági üzemeket vagy egyéb gazdasági tevékenységet, melyeknek tulajdonosai arról szeretnének gondoskodni, hogy elhalálásuk után is biztosított legyen a folyamatosság.

Brüsszel, 2005. október 26.

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság

elnöke

Anne-Marie SIGMUND

Európai Gazdasági és Szociális Bizottság vélemény Tárgy: „A »klasszikus« energiahordozók: a szén, a kőolaj és a földgáz helyzete és távlatai a jövőbeli energiamixtúrában”

(2006/C 28/02)

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság 2005. február 10-én úgy határozott, hogy Működési Szabályzata 29. cikkének (2) bekezdése alapján saját kezdeményezésű véleményt készít a következő tárgyban: „A »klasszikus« energiahordozók: a szén, a kőolaj és a földgáz helyzete és távlatai a jövőbeli energiamixtúrában”

A bizottsági munka előkészítésével megbízott „Közlekedés, energia, infrastruktúra és információs társadalom” szekció véleményét 2005. szeptember 1-jén elfogadta. (Előadó: Gerd WOLF.)

Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság 2005. október 26–27-én tartott 421. plenáris ülésén (az október 26-i ülésnapon) 119 szavazattal 1 ellenében, 3 tartózkodás mellett elfogadta a következő véleményt:

Az EGSZB az utóbbi időben több véleményt⁽¹⁾ is elfogadott az energiakérdés különböző oldalairól. Mivel az energiaellátás ma a korábbiakhoz hasonlóan túlnyomórészt fosszilis energiahordozókon – szénen, kőolajon és földgázon – alapul, s ezek használata felveti az erőforrások végességének, valamint az üvegházhatású gázok felszabadulásának kérdését, a jelen vélemény e „klasszikus” energiahordozók értékelésével foglalkozik.

A megújuló energiaforrásokról szóló véleménnyel, valamint a jelen véleménnyel záruló véleménysorozat stratégiai célja az, hogy alapot kínáljon a jövőbeli energiamixtúra realiztikus lehetőségeinek kidolgozásához.

Az ezekre épülő, a véleményesorozat eredményeit összefoglaló szintézist „Az EU energiaellátásáról: az optimális energiamixtúra stratégiája” című vélemény tartalmazza majd.

Tartalomjegyzék:

1. Összefoglalás és ajánlások
2. Az energia kérdése

(¹) Lásd: „A megújuló energiaforrások támogatása: cselekvési lehetőségek és finanszírozási eszközök” (HL C 108., 2004.4.30.), „Az atomenergia jelentősége az áramtermelés szempontjából” (HL C 112., 2004.4.30.), „Fúziós energia” (HL C 302., 2004.12.7.), „A geotermikus energia hasznosítása – Hő a Föld mélyéből” (HL C 110., 2004.4.30.).